

Arrest

nr. 317 427 van 27 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. DELHEZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 18 oktober 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 november 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, G. W., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Tadzjiek te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op (...) 2006 in het dorp Johenaw Mahjerin in het district Pul i Khumri in de Afghaanse provincie Baghlan. Daar groeide je op bij je ouders, samen met je twee jongere

broers. Je ging er gedurende een viertal jaar naar school, en volgde er religieuze lessen in de lokale moskee. Nadien ging je aan de slag op de landbouwgronden van je familie, waar je hielp zaaien en oogsten. Jouw familie had alreeds van voor jouw geboorte zes jerib aan landbouwgronden in haar bezit. Deze gronden waren niettemin gemeenschappelijk, ze werden gedeeld met mede-eigenaars en tevens broers, S. M. en G. M.. Zij waren ook actief als landbouwers en droegen bij tot de bewerking van de velden. De opbrengsten van de oogsten werden vervolgens netjes verdeeld. Doorheen de jaren onderhield jouw familie steeds een goed contact met de mede-eigenaars, tot jouw vader en jouw oom langs vaderszijde het plan hadden opgevat om de gronden te verkopen. Jullie woonden in een eerder bouwvallige woning en leden telkens schade bij zware regenval, waardoor de opbrengt van deze waardevolle gronden goed van pas zouden komen bij renovatiewerken. Jouw vader en oom langs vaderszijde benaderden S. M. en G. M. met hun plannen, maar konden niet rekenen op veel enthousiasme. De mannen waren niet akkoord en konden zich niet achter een verkoop van de gemeenschappelijke gronden scharen. Na afloop van deze samenkomst besloot je paternale oom echter om zich niet veel van S. M. en G. M. aan te trekken, de gronden zouden wat hem betrof sowieso worden verkocht. Er werd een tweede poging ondernomen om de broers over de streep te trekken, maar deze ontmoeting begon al snel te escaleren en ontaardde in een gevecht waarbij jouw vader slagen te verwerken kreeg. De situatie liep verder uit de hand, G. M. nam zijn wapen en schoot jouw vader ter plekke neer. Jouw vader overleefde dit niet en overleed terstond. Dit lokte woede uit bij jouw oom langs vaderszijde, waarop ook hij zijn wapen bovenhaalde en richtte op G. M.. Zijn schot miste echter doel en trof een zoon van G. M., die op dat ogenblik net was komen aanlopen. Ook het kind overleefde het niet. Toen G. M. doorhad dat zijn zoon was overleden, schoot hij nogmaals en dit keer in de richting van jouw paternale oom, die eveneens fataal werd geraakt. Jij en de rest van je gezin werden op de hoogte gebracht door enkele dorpsbewoners, die naar jullie huis waren gekomen om jullie te verwittigen. Jullie brachten de lichamen van je vader en je oom langs vaderszijde naar huis en de volgende dag werd de begrafenis georganiseerd. Twee dagen later verlieten jij, je moeder en je broers het dorp en trokken jullie naar je oom langs moederszijde in Chape Darya, twee uur verderop gelegen in het district Pul i Khumri. Jullie voelden zich niet langer veilig in je geboortedorp, G. M. en S. M. – die bovendien elk een zoon bij de taliban hadden – hadden immers aan anderen verteld dat ze wraak zouden nemen voor hetgeen er was gebeurd en dat ze elk individueel lid van jouw familie zouden doden. Jullie verbleven nog een tijd bij je oom langs moederszijde, die echter helemaal niet in dit conflict betrokken wilde worden. Er werd besloten dat jij als oudste zoon het land moest verlaten. Enige tijd na de machtsovername verliet je Afghanistan en reisde je via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland naar België. In totaal was je ongeveer veertien maanden onderweg. Vervolgens deed je op 6 januari 2023 als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in België. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je te zullen worden gedood door S. M., G. M. en de familie waartoe ze behoren. Ter ondersteuning van je verzoek legde je de volgende documenten neer: een foto van je taskara, een foto van je vaders taskara, een attest betreffende het volgen van een integratiecursus in België, een Belgisch schoolrapport en een arbeidscontract betreffende je studentenjob.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden gedood door de personen die eerder reeds jouw vader en jouw oom langs vaderszijde om het leven zouden hebben gebracht in het kader van een zogenaamd grondconflict, nadat ook de rest van jouw gezin vervolgens door hen met de dood zouden zijn bedreigd (CGVS, p. 27). Er dient echter te worden vastgesteld dat het geheel aan jouw opeenvolgende verklaringen gekenmerkt wordt door verscheidene markante tegenstrijdigheden, alsook een

gebrek aan aannemelijkheid, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan het door jou aangebrachte asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt.

Om te beginnen dient te worden aangestipt dat jouw opeenvolgende verklaringen werkelijk erg tegenstrijdig te noemen zijn. In deze komt een zodanig hoog aantal inconsistenties en incoherenties komt naar voren, wat maakt dat jouw verklaringen in wezen alle geloofwaardigheid verliezen. Zo mag het vooreerst reeds uiterst verbazen dat je doorheen de asielprocedure verschillende verklaringen aflegt met betrekking tot het zogenaamde lot van je vader. Zo liet je immers aanvankelijk, zowel bij je eerste aanmelding als tijdens je persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), optekenen dat je vader een vijftal jaren voor je vertrek uit Afghanistan een natuurlijke dood zou zijn gestorven (zie Verklaring DVZ, Vraag 16A & Fiche niet-begeleide minderjarige). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS breng je zowaar naar voren dat jouw vader kort voor je het land verliet met geweld om het leven zou zijn gebracht door de personen die je stelt te vrezen (CGVS, p. 5, p. 9, p. 14). Wanneer je met deze aanzienlijke tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stel je dat je bij eerdere afspraken stress zou hebben ervaren, alsook dat er bij de DVZ fouten zouden zijn genoteerd. Deze uitleg kan echter moeilijk verschoning vormen voor een dermate fundamentele inconsistentie. Dat je alreeds zodanig uiteenlopende verklaringen aflegt over een dermate cruciaal aspect in je asielrelaas, roept ernstige vraagtekens op – zeker in het licht van alle bijkomende incoherenties die nog kunnen worden vastgesteld. Ook omtrent de vermeende moordenaar van je vader blijf je immers niet consistent. Initieel beweert je immers dat S. M. diegene zou zijn geweest die je vader zou hebben doodgeschoten, om vervolgens dan weer aan te geven dat diens broer G. M. de fatale kogel zou hebben afgevuurd (CGVS, p. 9, p. 24). Wat betreft de zogenaamde vervolgers waarmee je gezin te maken zou hebben gekregen ben je bovendien evenmin eenduidig. Zo spreek je bij de DVZ in wezen steeds slechts over een enkele persoon waarmee er zogezegde problemen zouden zijn ontstaan, met name G. M. (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, Vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud heb je het dan weer aanvankelijk enkel over een andere vermeende vijand, namelijk S. M. (CGVS, p. 9, p. 14). In wezen maak je aanvankelijk nergens spontaan enige melding van het bestaan van G. M.. Ook wanneer je expliciet de vraag werd gesteld met wie je familie dan net problemen zou hebben gekend, breng je enkel S. M. naar voren (CGVS, p. 16). Pas wanneer je vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat je in een vorig interview enkel over ene G. M. had gesproken, verklaar je plots dat het om een broederpaar zou gaan en dat deze mannen allebei jouw familie in het vizier zouden hebben gehad en allebei betrokken zouden zijn geweest in het zogenaamde grondconflict en verdere vermeende problemen. Deze vaststelling kan evenwel niet anders dan de wenkbrauwen doen fronsen. Het heeft er alle schijn van weg dat je slechts met deze bijkomende verklaring op de proppen bent gekomen omdat je werd geconfronteerd met het feit dat je opeenvolgende verklaringen niet met elkaar te rijmen vielen. Andermaal komt de geloofwaardigheid van je verklaringen ter discussie te staan.

Daarenboven springen, gezien het alweer weinig coherent karakter ervan, jouw daaropvolgende beweringen omtrent het verdere verloop van je vermeende problemen eveneens in het oog. Zo beweert je initieel dat jouw oom langs vaderszijde, op het moment dat de ruzie met S. M. en G. M. noodlottig zou zijn geëscaleerd, meteen toen hij ter plaatse kwam zijn wapen zou hebben bovengehaald, het kind van een van de broers om het leven zou hebben gebracht en dat vervolgens jouw vader zou zijn vermoord, terwijl je dan later weer stellig naar voren brengt dat jouw vader eerst zou zijn doodgeschoten waarna jouw oom het heft in eigen handen nam en zo per ongeluk het kind zou hebben gedood (CGVS, p. 24). Hiermee geconfronteerd, geraak je niet verder dan het vasthouden aan je laatste verklaringen, hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid logischerwijze niet kan uitwissen, noch verschonen. Eenzelfde redenering dringt zich op bij de uitleg die je verschaft nadat je gewezen werd op de volgende inconsistentie. Aanvankelijk gaf je immers te kennen dat jij en de rest van je gezinsleden, toen jullie op de plek zouden zijn aangekomen waar je vader en oom langs vaderszijde de fatale confrontatie met G. M. en S. M. zouden hebben gekend, zowel hun lichamen als het dode kind zouden hebben aangetroffen (CGVS, p. 23). Later pas je je verklaringen echter weer aan en stel je dat enkel nog de lichamen van je vader en paternale oom ter plekke zouden zijn achtergebleven (CGVS, p. 24). Het mag duidelijk zijn dat je er werkelijk geheel niet in slaagt om enigszins coherente verklaringen met betrekking tot je vermeende problemen naar voren te brengen, hetgeen je algehele geloofwaardigheid en bijgevolg uiteraard de geloofwaardigheid van je asielrelaas ernstig aantast.

Ook wat betreft andere cruciale elementen in je asielrelaas leg je uiteenlopende verklaringen af. Er valt immers evenmin een duidelijke lijn te trekken in het door jou geschetste tijdsverloop waarin de vermeende problemen zich zouden hebben afgespeeld, alsook de periode waarin je bij je oom elders in het district zou hebben verbleven. Om te beginnen verklaar je immers dat je ongeveer een tot twee maanden na de zogenaamde moord op je vader uit je land van herkomst zou zijn vertrokken (CGVS, p. 10). Dit klemmt alreeds met je daaropvolgende verklaringen, als zou je tweeënhalve tot drie maanden na de zogenaamde moord op je vader naar je oom langs moederszijde zijn vertrokken. Tevens valt dit dan ook niet te rijmen met hetgeen je eerder al zei, namelijk dat je vervolgens nog twintig dagen tot een maand in het huis van je maternale oom zou hebben verbleven (CGVS, p. 6-7). Hiermee geconfronteerd, kan je enkel opbrengen dat Afghanistan nog niet gevallen was op het moment dat jij naar je oom langs moederszijde zou zijn getrokken (CGVS, p. 10). Dit staat dan weer in schril contrast met je latere beweringen, namelijk dat je na de machtsovername naar Chape Darya zou zijn verhuisd (CGVS, p. 16). Ook dient nog te worden toegevoegd dat je bij de DVZ nog te kennen gaf dat tot wel zes maanden bij je oom langs moederszijde zou hebben doorgebracht (zie Verklaring DVZ,

Vraag 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS herhaal je dan weer, na hierop te zijn geweest, dat je daar slechts een maand zou hebben verbleven. Er valt met andere woorden alreeds weinig eenduidigheid op te maken uit je verklaringen hieromtrent. Later leg je echter nog meer tegenstrijdige verklaringen af. Plots breng je immers naar voren dat je alreeds twee dagen na de vermeende begrafenis van je vader, die een dag na zijn dood zou hebben plaatsgevonden, naar je oom langs moederszijde zou zijn verhuisd (CGVS, p. 25). Dit aldus geheel in tegenstelling tot je eerder beweringen als zou deze verhuis pas een of twee maanden later hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 10). In wezen schieten je verklaringen alle kanten uit. Wanneer je opnieuw wordt gewezen op het feit dat je beweringen geheel niet lijken te kloppen, houd je slechts vast aan een enkele versie, zijnde dat je na de machtsovername door de taliban bij je oom langs moederszijde zou zijn ingetrokken en dat je vervolgens anderhalve maand na de machtsovername het land zou hebben verlaten (CGVS, p. 25). Ook deze ene versie kan echter de hierboven duidelijk vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen. Daarbij oogt het enigszins opmerkelijk dat je ook omtrent het moment van je vertrek uit Afghanistan alweer niet coherent blijkt te zijn. Tijdens je interview op de DVZ verklaarde je immers tien dagen na de machtsovername je land te hebben verlaten en eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS kon je dan weer op geen enkele manier enige tijdsindicatie geven van wanneer je ten opzichte van de machtsovername zou zijn vertrokken (CGVS, p. 12-13; zie Verklaring DVZ, Vraag 34). Het mag duidelijk zijn dat tegenstrijdigheid de rode draad doorheen het geheel aan jouw verklaringen vormt en dat de geloofwaardigheid van deze verklaringen aldus behoorlijk wordt aangetast.

Als laatste komt nog naar voren dat je bij je eerste aanmelding in België zowaar een hele andere vluchtaanleiding en heel andere asielmotieven naar voren hebt gebracht. Nergens maakte je daar melding van het zogenaamde grondconflict en alle hieruit voortvloeiende vermeende problemen die je familie zou hebben gekend, integendeel. Initieel beweerde je dat je Afghanistan zou hebben dienen te verlaten nadat je door de taliban zou zijn meegenomen omdat de groepering jou zou hebben willen inlijven (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Een dergelijke zogezegde gebeurtenis vindt nergens weerklank in je latere verklaringen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaar je bovendien nooit enige concrete problemen met de taliban te hebben ervaren (CGVS, p. 26). Gevraagd naar dit opvallend contrast, verwijst je naar het gegeven als zou je bij je aankomst in België vierentwintig uur op straat zou hebben doorgebracht, waardoor je hersenen 'niet zouden hebben gewerkt'. Dit vormt echter een blote bewering die hoe dan ook niet kan vergoelijken dat je werkelijk volstrekt andere asielrelazen naar voren hebt geschoven. Deze uitleg kan dan ook niet verhinderen dat jouw algehele geloofwaardigheid nog verder op de helling komt te staan.

Het flagrante gebrek aan een coherente eenduidigheid komt als ten eerste opvallend naar voren. Dat je zodanig weinig consistentie aan de dag legt doorheen je opeenvolgende verklaringen, mag niets minder dan verbazing heten en maakt dan ook dat je algehele geloofwaardigheid danig onder druk komt te staan. De vaststelling dat je zodanig tegenstrijdig blijkt te zijn met betrekking tot wat in wezen de kern van je asielrelaas vormt, is in wezen weinig ernstig te noemen. Op bepaalde vlakken valt er immers moeilijk een lijn te trekken in hetgeen je naar voren brengt en blijken je opeenvolgende beweringen dermate uiteenlopend, dat er eigenlijk dient te worden besloten dat je geen helder zicht biedt op je concrete familiale situatie en achtergrond, je recente verblijfplaatsen voor je vertrek uit je land van herkomst, je reisweg tot België en niet in het minst op je werkelijke asielmotieven. Uit alles mag blijken dat je omtrent deze cruciale elementen doelbewust mist spuit en moedwillig bedrieglijke verklaringen aflegt, hetgeen dan ook hoogst negatief reflecteert op je algehele geloofwaardigheid. Dit maakt dat er in wezen geen verder geloof kan worden gehecht aan jouw asielrelaas en jouw vrees voor vervolging.

Daarenboven, en niet in het minst, worden jouw beweringen omtrent de zogenaamde problemen die je familie zou hebben gekend en de door jou aangehaalde vrees gekenmerkt door een ernstig gebrek aan aannemelijkheid. In wezen dringt alreeds van in den beginne de vaststelling zich op dat, indien S. M. en G. M. jou en/of de rest van je gezin werkelijk zouden hebben willen treffen, de mannen hiertoe in wezen reeds alle kansen zouden hebben gehad, in casu quod non. Hoewel jouw verklaringen, zoals hierboven reeds mocht blijken, hieromtrent allerm minst coherent te noemen zijn, zou je na de vermeende moord op je vader en je oom langs vaderszijde immers nog enige tijd in je geboortedorp hebben verbleven alvorens naar je oom langs moederszijde te trekken. Bovendien zou er nog een begrafenis zijn georganiseerd waarop het hele dorp aanwezig zou zijn geweest (CGVS, p. 24-25). Ook daarna zou je samen met je moeder en broers nog een periode in hetzelfde district hebben verbleven voorafgaand aan je vertrek uit het land. Jij en je gezinsleden zouden met andere woorden een erg makkelijk doelwit hebben gevormd. Na de vermeende dood van je vader en je paternale oom zouden jij en je familie ondanks vermeende doodsb bedreigingen echter nooit meer iets met G. M., S. M. of hun familieleden te maken hebben gekregen (CGVS, p. 25-26). Er zou werkelijk niets meer tussen jullie familieleden zijn gebeurd, jullie zouden niets meer van jullie zogenaamde vervolgers hebben vernomen en deze personen zouden ook nooit meer iets hebben ondernomen om jouw familie te raken. Dit mag toch enigszins eigenaardig ogen indien er werkelijk sprake zou zijn van een gerichte wraak en jullie levens aldus werkelijk in gevaar zouden zijn. Indien de broers jou en de rest van je vaders familieleden werkelijk in het vizier zouden hebben genomen, kan het moeilijk overtuigen dat zij jullie vervolgens eenvoudigweg ongemoeid zouden hebben gelaten terwijl alle mogelijkheid zich reeds zou hebben voorgedaan om jullie aan te pakken. In deze oogt het dan ook opmerkelijk dat jouw vermeende vervolgers hun zogenaamde doodsb bedreigingen steeds via derden zouden hebben overgebracht (CGVS, p. 26). Men

kan zich afvragen met welke reden G. M. en S. M. zich wel de moeite zouden getroosten om op een dergelijke complexe en indirecte manier bedreigingen over te maken, en jullie op die manier bovendien reeds de mogelijkheid zouden bieden om voorzorgen te nemen en te ontkomen, zonder daarna ook maar enige stap in jullie richting te ondernemen. Dit komt als weinig aannemelijk naar voren en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw beweringen.

Daarbij kan nog worden opgemerkt dat jouw verklaringen omtrent het zogenaamde grondconflict dat aan de oorsprong van alle verdere vermeende problemen zou hebben gelegen, in wezen slechts blote beweringen betreffen die je op geen enkele manier kan ondersteunen met enige objectieve vorm van documentatie. Authentieke documenten met betrekking tot desbetreffende gronden kan je niet voorleggen (CGVS, p. 18). Bijgevolg kan in wezen niet zomaar worden aangenomen dat de gronden waarvan sprake überhaupt ooit in het bezit zouden zijn geweest van jouw familie en dat er effectief een gedeelde eigendom zou hebben plaatsgevonden met deze G. M. en S. M.. Bovendien doen ook jouw verklaringen omtrent de context van deze vermeende gronden en de zogezegde situatie betreffende de gedeelde eigendom enigszins de wenkbrauwen fronsen. Zo is de door jou beschreven gang van zaken inzake de eventuele verkoop van deze gronden en de vermeende houding van jouw familieleden hieromtrent toch ietwat vreemd te noemen. Dat jouw vader en dan voornamelijk jouw oom langs vaderszijde op een dergelijke manier deze gedeelde eigendom in wezen zouden negeren om hun verkoopwens in die mate door te drukken, alsook dat er verder op geen enkele andere manier via bijvoorbeeld traditionele kanalen naar een oplossing voor het vermeende grondconflict zou zijn gezocht, komt niet meteen als aannemelijk naar voren (CGVS, p. 20-22). Het geven dat jouw verklaringen, bovenop het alreeds flagrant tegenstrijdig karakter ervan, tevens weinig aannemelijk blijken, maakt dat de geloofwaardigheid van de door jou naar voren geschoven problemen finaal wordt ondermijnd.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te hechten aan het door jou aangebrachte asielrelaas en jouw hieruit voortvloeiende vrees.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk, waarmee je tot op heden tevens contacten onderhoudt (CGVS, p. 10-11). Je moeder en je broers wonen immers tot op heden bij je oom langs moederszijde in het district Pul i Khumri. Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij je verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben gekend, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat jouw vader zou zijn vervolgd en gedood op de manier waarop je het beschrijft. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat je identiteitsdocument betreft, je legde een foto van je taskara neer, dient te worden gesteld dat, hoewel het slechts gaat om een foto en een dergelijke foto weinig bewijswaarde geniet, jouw identiteit en nationaliteit in deze in wezen niet worden betwist. De foto van de taskara van je vader kan daarbij enkel diens eigen identiteit staven. Me betrekking tot het attest dat toont dat je in België een integratiecursus hebt gevolgd, je recente schoolrapport en het arbeidscontract dat kadert binnen een studentenjob, dient ten slotte te worden gesteld dat een deelname aan de Belgische samenleving en een wil tot integratie, hoewel verdienstelijk, in beginsel geen afdoende redenen zijn om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat jij in die mate verwesterd zou zijn, dat een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk zou zijn. Nergens uit jouw verklaringen en het geheel aan informatie beschikbaar in jouw dossier mag blijken dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Uit de beschikbare landeninformatie kan aldus niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen (zie tevens infra). Jij toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geïsoleerd of vervolgd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er

sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van

zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je bent een praktiserend soennitisch moslim, gaat hier in België naar de moskee en beschouwt je religie als zijnde belangrijk (CGVS, p. 6). Bovendien stel je in Afghanistan naar school te zijn gegaan, heb je er religieuze lessen gevolgd en kan je er rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk (CGVS, p. 8, p. 9-12). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Vooreerst tracht verzoeker de tegenstrijdigheden in zijn verhaal te weerleggen. Hij betoogt dat hij nog maar net in België was aangekomen na een reis van veertien maanden toen hij zijn beschermingsverzoek indiende. Hij stelt dat hij absoluut uitgeput en alleen was, zonder dat hij een beroep kon doen op zijn voogd, die later werd aangesteld. Verzoeker meent dat hij op dat moment maar één ding aan zijn hoofd had, namelijk zijn toevlucht zoeken in een centrum. Hij benadrukt dat hij zijn eerste twee nachten in België op straat had doorgebracht en de dagen en weken na zijn aankomst in het centrum bijzonder moeilijk waren, vooral door de radicale breuk met zijn familie en de bijzonder lange en moeilijke reis die hij moest maken. Verzoeker stelt dat hij hulpeloos en verloren begon aan zijn verblijf in België tegenover deze hele nieuwe wereld en de gewoontes die hem omringden. Verzoeker meent dat hij onderhevig was aan alle invloeden die gepaard gaan met de aankomst in een ander land en dat de versie die hij aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) gaf, hem werd aangeraden door verschillende mensen, zoals smokkelaars, die hem verzekerden dat dergelijke versies zouden leiden tot de vluchtelingenstatus. Hij vervolgt dat hij het daarom verstandig vond om zijn verhaal te veranderen, omdat de druk bijzonder hoog was voor hem als jonge tiener die zijn land alleen had verlaten. Verzoeker betoogt dat hij vastbesloten was zijn

toevlucht in België te zoeken en nooit meer het geweld te hoeven meemaken waarvan hij getuige was geweest. Verzoeker beklemtoont dat hij op het moment van schrijven nog minderjarig was en alle breekbaarheid en kwetsbaarheid in zich droeg die minderjarigheid met zich meebrengt. Hij stelt van mening te zijn geweest dat de aan hem voorgestelde versie zeker meer kans van slagen had, aangezien deze hem werd aangeboden als de belofte van een echte uitweg. Verzoeker betoogt dat hij ook bijzonder gestresseerd was tijdens dit eerste gesprek en pas na overleg met zijn advocaat en overleg met zijn voogd beseftte hij dat hij doorzichtig en 100% eerlijk moest zijn. Hij stelt dat hij daarom tijdens zijn interview bij het CGVS zijn hart kon luchten en zijn versie van het verhaal kon geven zoals het gebeurd is. Verzoeker voert aan dat zijn verhaal dan ook niet bezoedeld is door tegenspraak, maar slechts een weergave is van zijn ervaring in Afghanistan zoals deze heeft plaatsgevonden.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn etnie. Hij stelt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij tot de etnische Tadzjiekse groep behoorde. Verzoeker stelt dat hij zich zeer schaamt om zijn ware etnische identiteit te onthullen, aangezien hij wegens zijn etnische afkomst is vervolgd en geïsoleerd. Hij wijst erop dat hij in feite van Hazara afkomst is, een etnische minderheid die slechts 10% van de Afghaanse bevolking uitmaakt. Verzoeker betoogt dat hij weigerde dit feit bekend te maken omdat hem zijn hele leven was voorgehouden dat het een schande was om Hazara te zijn. Hij meent dat hij dus moest leren om discreet te leven, met het risico om nog meer problemen te krijgen dan hij al had. Verzoeker beklemtoont dat toen hij in België aankwam, hij tegen zichzelf zei dat hij een nieuwe start verdiende, zelfs als dat betekende dat hij zijn afkomst opzij moest zetten. Verzoeker betoogt dat de Hazara's zich in de eerste plaats van andere etnische groepen onderscheiden door hun fysieke verschijning, omdat de geschiedenis hen heeft geïdentificeerd als afstammelingen van de Mongolen. Hij stelt dat hoewel deze etnische groep al sinds de 18e eeuw te maken heeft met ernstige vervolging en uitsluiting van de rest van de bevolking, deze vervolging toegenomen is sinds de Taliban in 2021 de macht overnamen. Verzoeker citeert hierbij fragmenten uit algemene landeninformatie en betoogt dat de overheersing van de Pashtou etnische groep ontstaan is om de Hazara's geleidelijk uit te sluiten, te marginaliseren van de samenleving en te isoleren van de bevolking en haar gewoonten. Hij stelt dat zoals het artikel uitlegt, er alles aan gedaan wordt om ervoor te zorgen dat deze etnische groep uiteindelijk zal verdwijnen. Verzoeker wijst erop dat hij Dari spreekt en zijn hoorzitting op het CGVS in deze taal gehouden werd door een tolk, maar hij gedwongen werd om Pashtou te leren, zonder welke hij volledig geïsoleerd zou zijn geweest en niet in staat zou zijn geweest om met andere mensen te communiceren. Hij stelt dat het leren echter op een natuurlijke manier gebeurde omdat, nu het hele land georganiseerd is rond de Pashtou taal, het leven in Afghanistan niet langer kan worden opgevat als het spreken van alleen Dari. Verzoeker stipt aan dat sinds 2021 de aanvallen op de Hazara's serieus zijn hervat, met als doel het vernietigen van deze etnische minderheidsgroep die wordt beschouwd als niet conform de heersende etnische groep, de Pashtou. Verzoeker vervolgt dat hij zijn uiterlijk, dat hem van nature onderscheidt van de rest van het Afghaanse volk, echter niet kan verbergen en dat zijn afkomst hem in ernstig gevaar brengt, aangezien de Hazara's het slachtoffer zijn van vervolging, discriminatie en zelfs herhaalde genocide. Verzoeker betoogt dat hij daarom een duidelijk en gemakkelijk herkenbaar doelwit voor de Taliban was en dat hij absoluut niet meer veilig was in zijn land, waardoor hij genoodzaakt was het te verlaten. Hij meent dat hij echter in angst en schaamte leeft en daarom een streep wilde zetten onder zijn afkomst en de bijzonder radicale discriminatie en uitsluiting die daarmee altijd gepaard zijn gegaan. Er wordt vervolgens in het verzoekschrift geschreven: *"Afghaanse Tadzjiek van het soennitische geloof is"*. Verzoeker vervolgt dat de discriminatie waaronder hij zijn hele leven heeft geleden, hem ertoe heeft aangezet om voortdurend een masker te dragen, te doen alsof en zijn principes en waarden te verbergen. Hij meent dat hij nu echter geen andere keuze heeft dan zijn afkomst te openbaren, omdat zijn angst en verlangen om zijn toevlucht in België te blijven zoeken sterker zijn dan de schaamte die hij elke dag lijdt en die zijn leven jarenlang tot een hel heeft gemaakt.

Ten slotte bespreekt verzoeker op omstandige wijze de subsidiaire beschermingsstatus waaronder de veiligheidssituatie in Afghanistan en de aldaar heersende humanitaire en hongersnoodsituatie.

Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit persartikels, algemene landeninformatie, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende relevante inventaris der bronnen:

"(...)

Stuk 3 : Analyse door de heer Guillaume Beau vanjuly 2023 getiteld *"les persecutions des hazaras en afghanistan"* <https://www.iris-france.org/wp-content/uploads/2023/07/Asia-Focus-201.pdf>

Stuk 4 : Artikel uit de media « Jurist » getiteld « Human rights NGO network calls upon international community to prevent possible genocide of Hazaras » <https://www.jurist.org/news/2023/08/human-rights-ngo-network-calls-upon-internationalcommunity-to-prevent-possible-genocide-of-hazaras/>

Stuk 5 : Artikel uit de media « KHAAMA PRESS3 getiteld *"UN report exposes alarming Human Rights issues, including Hazara killing in Oruzgan, Afghanistan"*

<https://www.khaama.com/un-report-exposes-alarming-human-rights-issues-including-hazarakillings-in-oruzgan-afghanistan/>

Stuk 6 : Verslag van de UNHCR getiteld "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" Beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/afghanistan/unhcr-eligibility-guidelines-assessing-international-protection-needs-asylum>

Stuk 7 : Verslag van OSAR getiteld "Afghanistan: les conditions de sécurité actuelles" <https://www.osar.cb/fileadmin/userupload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/MittlererOsten-Zentralasien/Afghanistan/190912-afg-sicherheitslage-f.pdf>

Stuk 8 : Jaarverslag 2019 van Amnesty international <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2019/asie-pacifique-rapportannuel-2019/article/afghanistan-rapport-annuel-2019>

Stuk 9 : Artikel van Patricia Gossman getiteld " Civilians Are Losing the War in Afghanistan Unprecedented Violence and Failed Reforms Signal Dangerous Political Crisis" <https://www.hrw.org/news/2018/09/14/civilians-are-losing-war-afghanistan>

Stuk 10 : World Report 2020 van Human Right Watch <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/afghanistan>

Stuk 11 : Rapport van EASO getiteld "Afghanistan Country Focus" https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COIReport_Afghanistan_Country_focus.pdf

Stuk 12 : Nota van UNHCR getiteld "UNHCR POSITION ON RETURNS TO AFGHANISTAN" https://www.refworld.org/pdfid/611a4c5c4.pdf?gM=*12y9wt0*rupga*NTMxOTg4MDM4LjE3MDEvNTAwOTE.*rupgaEVDOTJ4LjE3MDEvNTAwOTE.*rupgaEVDOTJ4LjE3MDEvNTAwOTE.*rupgaEVDOTJ4LjE3MDEvNTAwOTE..

Stuk 13 : Nota van UNHCR getiteld "GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN" <https://www.refworld.org/pdfid/61d851cd4.pdf>

2.2.2. Op 8 november 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Afghanistan Country Focus van december 2023;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan Targeting of individuals van augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024.

2.2.3. Verzoeker brengt op 15 november 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- getuigenverklaring van D. M. van 28 oktober 2024 met een kopie van diens identiteitskaart;
- zijn schoolrapport van december 2023;
- getuigenverklaring van A. N. van 14 november 2024 met een kopie van diens identiteitskaart;
- getuigenverklaring van V. S. van 14 november 2024 met een kopie van diens identiteitskaart;
- e-mail van L. A. van 14 november 2024;
- nogmaals de e-mail van L. A. van 14 november 2024 met in bijlage kopie van diens identiteitskaart;
- zijn schoolrapport van juni 2023;
- getuigenverklaring van D. D. M. van 13 juni 2024 met een kopie van diens identiteitskaart;
- getuigenverklaring van V. S. van 21 juni 2024;
- foto's met toelichting.

2.2.4. Verzoeker brengt op 18 november 2024 ter terechtzitting aan de Raad een tweede aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- nogmaals de getuigenverklaring van V. S. van 14 november 2024 met een kopie van diens identiteitskaart;
- nogmaals de getuigenverklaring van A. N. van 14 november 2024 met een kopie van diens identiteitskaart;
- nogmaals de e-mail van L. A. van 14 november 2024;
- nogmaals de e-mail van L. A. van 14 november 2024 met in bijlage kopie van diens identiteitskaart;

- getuigenverklaring van C. D. van 14 november 2024 met een kopie van diens identiteitskaart;
- nogmaals de getuigenverklaring van D. M. van 28 oktober 2024 met een kopie van diens identiteitskaart;
- nogmaals getuigenverklaring van D. D. M. van 13 juni 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.”

Verzoeker brengt met de benadrukking van zijn minderjarige leeftijd bij vertrek uit Afghanistan en aankomst in België en de ponering dat hij gestresseerd was geen valabele elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande pertinente motieven waaruit blijkt dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in zijn hoofde als destijds niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden werden aangenomen, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend zoals hierboven wordt gemotiveerd.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden omwille van een grondconflict waardoor ook zijn vader en paternale oom werden vermoord.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) om te beginnen dient te worden aangestipt dat verzoekers opeenvolgende verklaringen werkelijk erg tegenstrijdig te noemen zijn. In deze komt een zodanig hoog aantal inconsistenties en incoherenties naar voren, wat maakt dat verzoekers verklaringen in wezen alle geloofwaardigheid verliezen. Zo mag het vooreerst reeds uiterst verbazen dat verzoeker doorheen de procedure om internationale bescherming verschillende verklaringen aflegt met betrekking tot het zogenaamde lot van zijn vader. Zo liet verzoeker immers aanvankelijk, zowel bij zijn eerste aanmelding als tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de DVZ, optekenen dat zijn vader een vijftal jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan een natuurlijke dood zou zijn gestorven. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS brengt verzoeker zowaar naar voren dat zijn vader kort voor hij het land verliet met geweld om het leven zou zijn gebracht door de personen die hij stelt te vrezen. Wanneer verzoeker met deze aanzienlijke tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, stelt hij dat hij bij eerdere afspraken stress zou hebben ervaren, alsook dat er bij de DVZ fouten zouden zijn genoteerd. Deze uitleg kan echter moeilijk verschoning vormen voor een dermate fundamentele inconsistentie. Dat verzoeker alreeds zodanig uiteenlopende verklaringen aflegt over een dermate cruciaal aspect in zijn vluchtrelaas, roept ernstige vraagtekens op – zeker in het licht van alle bijkomende incoherenties die nog kunnen worden vastgesteld. Ook omtrent de vermeende moordenaar van zijn vader blijkt verzoeker immers niet consistent. Initieel beweert verzoeker immers dat S. M. degene zou zijn geweest die zijn vader zou hebben doodgeschoten, om vervolgens dan weer aan te geven dat diens broer G. M. de fatale kogel zou hebben afgevuurd. Wat betreft de zogenaamde vervolgers waarmee zijn gezin te maken zou hebben gekregen is verzoeker bovendien evenmin eenduidig. Zo spreekt verzoeker bij de DVZ in wezen steeds slechts over een enkele persoon waarmee er zogezegde problemen zouden zijn ontstaan, met name G. M.. Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verzoeker het dan weer aanvankelijk enkel over een andere vermeende vijand, namelijk S. M.. In wezen maakt verzoeker aanvankelijk nergens spontaan enige melding van het bestaan van G. M.. Ook wanneer verzoeker expliciet de vraag werd gesteld met wie zijn familie dan net problemen zou hebben gekend, brengt hij enkel S. M. naar voren. Pas wanneer verzoeker vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat hij in een vorig interview enkel over ene G. M. had gesproken, verklaart verzoeker plots dat het om een broederpaar zou gaan en dat deze mannen allebei zijn familie in het vizier zouden hebben gehad en allebei betrokken zouden zijn geweest in het zogenaamde grondconflict en verdere vermeende problemen. Deze vaststelling kan evenwel niet anders dan de wenkbrauwen doen fronsen. Het heeft er alle schijn van weg dat verzoeker slechts met deze bijkomende verklaring op de proppen is gekomen omdat hij werd geconfronteerd met het feit dat zijn opeenvolgende verklaringen niet met elkaar te rijmen vielen. Andermaal komt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ter discussie te staan;

ii) daarenboven gezien het alweer weinig coherent karakter ervan, verzoekers daaropvolgende beweringen omtrent het verdere verloop van zijn vermeende problemen eveneens in het oog springen. Zo beweert verzoeker initieel dat zijn oom langs vaderszijde, op het moment dat de ruzie met S. M. en G. M. noodlottig zou zijn geëscaleerd, meteen toen hij ter plaatse kwam zijn wapen zou hebben bovengehaald, het kind van een van de broers om het leven zou hebben gebracht en dat vervolgens zijn vader zou zijn vermoord, terwijl hij dan later weer stellig naar voren brengt dat zijn vader eerst zou zijn doodgeschoten waarna zijn oom het heft in eigen handen nam en zo per ongeluk het kind zou hebben gedood. Hiermee geconfronteerd, geraakt verzoeker niet verder dan het vasthouden aan zijn laatste verklaringen, hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid logischerwijze niet kan uitwissen, noch verschonen. Eenzelfde redenering dringt zich op bij de uitleg die hij verschaft nadat hij gewezen werd op de volgende inconsistentie. Aanvankelijk gaf verzoeker immers te kennen dat hij en de rest van zijn gezinsleden, toen zij op de plek zouden zijn aangekomen waar zijn vader en oom langs vaderszijde de fatale confrontatie met G. M. en S. M. zouden hebben gekend, zowel hun lichamen als het dode kind zouden hebben aangetroffen. Later past verzoeker zijn verklaringen echter weer aan en stelt hij dat enkel nog de lichamen van zijn vader en paternale oom ter plekke zouden zijn achtergebleven. Het mag duidelijk zijn dat verzoeker er werkelijk geheel niet in slaagt om enigszins coherente verklaringen met betrekking tot zijn vermeende problemen naar voren te brengen, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid en bijgevolg uiteraard de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ernstig aantast;

iii) ook wat betreft andere cruciale elementen in zijn asielrelaas verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt. Er valt immers evenmin een duidelijke lijn te trekken in het door verzoeker geschetste tijdsverloop waarin de vermeende problemen zich zouden hebben afgespeeld, alsook de periode waarin hij bij zijn oom elders in het district zou hebben verbleven. Om te beginnen verklaart verzoeker immers dat hij ongeveer een tot twee maanden na de zogenaamde moord op zijn vader uit zijn land van herkomst zou zijn vertrokken. Dit klemt alreeds met zijn daaropvolgende verklaringen, als zou verzoeker tweeënhalve tot drie maanden na de zogenaamde moord op zijn vader naar zijn oom langs moederszijde zijn vertrokken. Tevens valt dit dan ook niet te rijmen met hetgeen verzoeker eerder al zei, namelijk dat hij vervolgens nog twintig dagen tot een

maand in het huis van zijn maternale oom zou hebben verbleven. Hiermee geconfronteerd, kan verzoeker enkel opbrengen dat Afghanistan nog niet gevallen was op het moment dat hij naar zijn oom langs moederszijde zou zijn getrokken. Dit staat dan weer in schril contrast met zijn latere beweringen, namelijk dat verzoeker na de machtsovername naar Chape Darya zou zijn verhuisd. Ook dient nog te worden toegevoegd dat verzoeker bij de DVZ nog te kennen gaf dat hij tot wel zes maanden bij zijn oom langs moederszijde zou hebben doorgebracht. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS herhaalt verzoeker dan weer, na hierop te zijn gewezen, dat hij daar slechts een maand zou hebben verbleven. Er valt met andere woorden alreeds weinig eenduidigheid op te maken uit verzoekers verklaringen hieromtrent. Later legt verzoeker echter nog meer tegenstrijdige verklaringen af. Plots brengt hij immers naar voren dat hij alreeds twee dagen na de vermeende begrafenis van zijn vader, die een dag na zijn dood zou hebben plaatsgevonden, naar zijn oom langs moederszijde zou zijn verhuisd. Dit aldus geheel in tegenstelling tot zijn eerder beweringen als zou deze verhuis pas een of twee maanden later hebben plaatsgevonden. In wezen schieten zijn verklaringen alle kanten uit. Wanneer verzoeker opnieuw wordt gewezen op het feit dat zijn beweringen geheel niet lijken te kloppen, houdt hij slechts vast aan een enkele versie, zijnde dat hij na de machtsovername door de taliban bij zijn oom langs moederszijde zou zijn ingetrokken en dat hij vervolgens anderhalve maand na de machtsovername het land zou hebben verlaten. Ook deze ene versie kan echter de hierboven duidelijk vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen. Daarbij oogt het enigszins opmerkelijk dat verzoeker ook omtrent het moment van zijn vertrek uit Afghanistan alweer niet coherent blijkt te zijn. Tijdens zijn interview bij de DVZ verklaarde verzoeker immers tien dagen na de machtsovername zijn land te hebben verlaten en eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS kon verzoeker dan weer op geen enkele manier enige tijdsindicatie geven van wanneer hij ten opzichte van de machtsovername zou zijn vertrokken. Het mag duidelijk zijn dat tegenstrijdigheid de rode draad doorheen het geheel aan verzoekers verklaringen vormt en dat de geloofwaardigheid van deze verklaringen aldus behoorlijk wordt aangetast;

iv) als laatste nog naar voren komt dat verzoeker bij zijn eerste aanmelding in België zowaar een hele andere vluchtaanleiding en heel andere asielmotieven naar voren heeft gebracht. Nergens maakte verzoeker daar melding van het zogenaamde grondconflict en alle hieruit voortvloeiende vermeende problemen die zijn familie zou hebben gekend, integendeel. Initieel beweerde verzoeker dat hij Afghanistan zou hebben dienen te verlaten nadat hij door de taliban zou zijn meegenomen omdat de groepering hem zou hebben willen inlijven. Een dergelijke zogezegde gebeurtenis vindt nergens weerklank in verzoekers latere verklaringen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart verzoeker bovendien nooit enige concrete problemen met de taliban te hebben ervaren. Gevraagd naar dit opvallend contrast, verwijst verzoeker naar het gegeven als zou hij bij zijn aankomst in België vierentwintig uur op straat hebben doorgebracht, waardoor zijn hersenen 'niet zouden hebben gewerkt'. Dit vormt echter een blote bewering die hoe dan ook niet kan vergoelijken dat verzoeker werkelijk volstrekt andere vluchtreizen naar voren heeft geschoven. Deze uitleg kan dan ook niet verhinderen dat verzoekers algehele geloofwaardigheid nog verder op de helling komt te staan;

v) het flagrante gebrek aan een coherente eenduidigheid als ten eerste opvallend naar voren komt. Dat verzoeker zodanig weinig consistentie aan de dag legt doorheen zijn opeenvolgende verklaringen, mag niets minder dan verbazing heten en maakt dan ook dat zijn algehele geloofwaardigheid danig onder druk komt te staan. De vaststelling dat verzoeker zodanig tegenstrijdig blijkt te zijn met betrekking tot wat in wezen de kern van zijn vluchtrelaas vormt, is in wezen weinig ernstig te noemen. Op bepaalde vlakken valt er immers moeilijk een lijn te trekken in hetgeen verzoeker naar voren brengt en blijken zijn opeenvolgende beweringen dermate uiteenlopend, dat er eigenlijk dient te worden besloten dat verzoeker geen helder zicht biedt op zijn concrete familiale situatie en achtergrond, zijn recente verblijfplaatsen voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, zijn reisweg tot België en niet in het minst op zijn werkelijke asielmotieven. Uit alles mag blijken dat verzoeker omtrent deze cruciale elementen doelbewust en moedwillig bedrieglijke verklaringen aflegt, hetgeen dan ook hoogst negatief reflecteert op zijn algehele geloofwaardigheid. Dit maakt dat er in wezen geen verder geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging;

vi) daarenboven, en niet in het minst, verzoekers beweringen omtrent de zogenaamde problemen die zijn familie zou hebben gekend en de door hem aangehaalde vrees gekenmerkt worden door een ernstig gebrek aan aannemelijkheid. In wezen dringt alreeds van in den beginne de vaststelling zich op dat, indien S. M. en G. M. verzoeker en/of de rest van zijn gezin werkelijk zouden hebben willen treffen, de mannen hiertoe in wezen reeds alle kansen zouden hebben gehad, in casu quod non. Hoewel verzoekers verklaringen, zoals hierboven reeds mocht blijken, hieromtrent allerm minst coherent te noemen zijn, zou verzoeker na de vermeende moord op zijn vader en zijn oom langs vaderszijde immers nog enige tijd in zijn geboortedorp hebben verbleven alvorens naar zijn oom langs moederszijde te trekken. Bovendien zou er nog een begrafenis zijn georganiseerd waarop het hele dorp aanwezig zou zijn geweest. Ook daarna zou verzoeker samen met zijn moeder en broers nog een periode in hetzelfde district hebben verbleven voorafgaand aan zijn vertrek uit het land. Verzoeker en zijn gezinsleden zouden met andere woorden een erg makkelijk doelwit hebben gevormd. Na de vermeende dood van zijn vader en zijn paternale oom zouden verzoeker en zijn familie ondanks vermeende doodsb bedreigingen echter nooit meer iets met G. M., S. M. of hun familieleden te maken hebben gekregen. Er zou werkelijk niets meer tussen de familieleden zijn gebeurd, verzoeker en zijn familie zouden niets meer van hun zogenaamde vervolgers hebben vernomen en deze personen zouden ook nooit meer iets hebben ondernomen om verzoekers familie te raken. Dit mag toch enigszins eigenaardig ogen indien er werkelijk sprake zou zijn van een gerichte wraak en hun levens aldus werkelijk in gevaar

zouden zijn. Indien de broers verzoeker en de rest van zijn vaders familieleden werkelijk in het vizier zouden hebben genomen, kan het moeilijk overtuigen dat zij verzoeker en zijn familie vervolgens eenvoudigweg ongemoeid zouden hebben gelaten terwijl alle mogelijkheid zich reeds zou hebben voorgedaan om hen aan te pakken. In deze oogt het dan ook opmerkelijk dat verzoekers vermeende vervolgers hun zogenaamde doodsb bedreigingen steeds via derden zouden hebben overgebracht. Men kan zich afvragen met welke reden G. M. en S. M. zich wel de moeite zouden getroosten om op een dergelijke complexe en indirecte manier bedreigingen over te maken, en zij op die manier bovendien reeds de mogelijkheid zouden bieden om voorzorgen te nemen en te ontkomen, zonder daarna ook maar enige stap in hun richting te ondernemen. Dit komt als weinig aannemelijk naar voren en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen;

vii) daarbij nog kan worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen omtrent het zogenaamde grondconflict dat aan de oorsprong van alle verdere vermeende problemen zou hebben gelegen, in wezen slechts blote beweringen betreffen die verzoeker op geen enkele manier kan ondersteunen met enige objectieve vorm van documentatie. Authentieke documenten met betrekking tot desbetreffende gronden kan verzoeker niet voorleggen. Bijgevolg kan in wezen niet zomaar worden aangenomen dat de gronden waarvan sprake überhaupt ooit in het bezit zouden zijn geweest van verzoekers familie en dat er effectief een gedeelde eigendom zou hebben plaatsgevonden met deze G. M. en S. M.. Bovendien doen ook verzoekers verklaringen omtrent de context van deze vermeende gronden en de zagezegde situatie betreffende de gedeelde eigendom enigszins de wenkbrauwen fronsen. Zo is de door verzoeker beschreven gang van zaken inzake de eventuele verkoop van deze gronden en de vermeende houding van zijn familieleden hieromtrent toch ietwat vreemd te noemen. Dat verzoekers vader en dan voornamelijk zijn oom langs vaderszijde op een dergelijke manier deze gedeelde eigendom in wezen zouden negeren om hun verkoopwens in die mate door te drukken, alsook dat er verder op geen enkele andere manier via bijvoorbeeld traditionele kanalen naar een oplossing voor het vermeende grondconflict zou zijn gezocht, komt niet meteen als aannemelijk naar voren. Het geven dat zijn verklaringen, bovenop het alreeds flagrant tegenstrijdig karakter ervan, tevens weinig aannemelijk blijken, maakt dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker naar voren geschoven problemen finaal wordt ondermijnd.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te hechten aan het door verzoeker aangebracht vluchtrelaas en zijn hieruit voortvloeiende vrees;

viii) ten slotte verzoeker in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk, waarmee hij tot op heden tevens contacten onderhoudt. Verzoekers moeder en zijn broers wonen immers tot op heden bij zijn oom langs moederszijde in het district Pul i Khumri. Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij verzoekers verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat zijn vader zou zijn vervolgd en gedood op de manier waarop verzoeker het beschrijft. Bijgevolg is verzoeker niet in staat om het vermoeden dat hij in zijn land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS aangaande zijn vluchtrelaas doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker wijst op zijn reis van veertien maanden, hij uitgeput en alleen was, hij zijn eerste twee nachten op straat sliep in België, hij hulpeloos en verloren begon aan zijn verblijf in België, zijn verklaringen bij de DVZ hem werden aangeraden door smokkelaars, hij minderjarig was en gestresseerd was tijdens zijn eerste interview, kan hij allermist zijn gebrekkige, tegenstrijdige en inconsistente verklaringen verschonen. Ondanks dat de omstandigheden van verzoekers aankomst en aanvankelijk verblijf in België betreurenswaardig zijn, wijst de Raad er evenwel op dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze minderjarig en gestresseerd is, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees. De Raad benadrukt verder dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Daarenboven wijst de Raad erop dat in casu geen objectieve stukken voorliggen ter staving van psychologische of andere gezondheidsproblemen waarmee een invloed op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. Bijgevolg kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten evenals volwaardige verklaringen af te leggen. Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat er in bestreden beslissing

ook gewezen wordt op tegenstrijdige verklaringen in hoofde van verzoeker in het kader van zijn verklaringen en vragenlijst bij de DVZ alwaar hij geenszins enig gewag maakte gestresseerd of uitgeput te zijn, doch verklaarde gezond te zijn (Verklaring DVZ van 24 juli 2023, p. 11).

Waar verzoeker plots voor het eerst in zijn verzoekschrift aanhaalt van etnische afkomst Hazara te zijn, oordeelt de Raad dat hieraan weinig geloof kan worden gehecht. Hierbij stipt de Raad aan dat er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat deze eensluidende, consistente verklaringen aflegt over zijn identiteitsgegevens en dit vanaf het eerst verzoek om internationale bescherming. Het feit dat verzoeker hieraan verzaakt heeft, doet dan ook afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van dergelijke ponering die pas voor het eerst in de beroepsprocedure wordt aangehaald. De Raad merkt op dat verzoeker geenszins eerder gewag maakte Hazara te zijn doch daarentegen gedurende de administratieve procedure eenduidig verklaarde van Tadzjiekse etniciteit te zijn. Verzoekers verklaring dat hij zich schaamt Hazara te zijn en deze minderheid wordt vervolgd en geïsoleerd en hij op aanraden zijn werkelijke etniciteit heeft verborgen, kan in casu geen verschoning bieden daar hij tijdens de administratieve procedure dan wel durfde aan te duiden tot een andere minderheidsgroep in Afghanistan te behoren, zijnde als Tadzjiek (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 61, 69). Bovendien wordt in het verzoekschrift toegelicht dat verzoeker na overleg met zijn advocaat en voogd beseftte dat hij "doorzichtig en 100 % eerlijk" moest zijn waardoor hij op het CGVS zijn hart kon luchten doch verzoeker bleef op het CGVS duidelijk aangeven zoals zijn hele familie Tadzjiek (en soenniet) te zijn (persoonlijk onderhoud, p. 6).

Daarnaast stipt de Raad nog aan dat uit de algemene landeninformatie blijkt, hoewel er ook niet-sjiitische Hazara en niet-soennitische Tadzjiken zijn, de meerderheid van de Hazara sjiitische moslims en de meerderheid van Tadzjiken soennitische moslims zijn en verzoeker consistent verklaarde soennitisch moslim te zijn (EUAA *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 126, p. 144; Verklaring DVZ van 24 juli 2023, p. 6; persoonlijk onderhoud van 18 oktober 2023, p. 6). Verder wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde uit Baghlan afkomstig te zijn waarbij de Raad aanstipt dat uit algemene landeninformatie blijkt dat Tadzjiken daar de grootste bevolkingsgroep zijn (EUAA *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 144).

Voorts bemerkt de Raad nog dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft na de machtsovername door de Taliban, en ruim na de machtsovername op 6 januari 2023 een beschermingsverzoek indiende en op het CGVS gehoord werd op 18 oktober 2023 in bijzijn van zijn voogd en advocaat waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker zijn beweerde Hazara etnie reeds dan kenbaar zou maken gezien in de destijds reeds beschikbare landeninformatie de eventuele beschermingsnood van Hazara afdoende werd aangekaart.

Door nog te wijzen op zijn fysieke verschijning en het gegeven dat hij eigenlijk Dari spreekt hoewel hij werd gedwongen Pashtou te leren, kan verzoeker geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen, te meer ook andere bevolkingsgroepen en minderheden, waaronder Tadzjiken, Dari spreken en een andere fysieke verschijning of specifieke uiterlijke kenmerken kunnen vertonen (EUAA *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 126, 141-142, 144, 149).

Tot slot stipt de Raad aan dat waar verzoeker ter terechtzitting gevraagd naar zijn Hazara afkomst en wat dit inhoudt voor hem, slechts algemeen verklaarde dat Hazara een aparte etnische stam betreft waarbij zijn herkomst uit Baghlan werd benadrukt, hij met dergelijke vage, oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen geenszins kan overtuigen Hazara te zijn, te meer gelet op zijn aangetaste algehele geloofwaardigheid zoals hierboven uiteengezet.

De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten inzake zijn identiteit geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.2. In zoverre in verzoekers aanvullende nota's en ter terechtzitting tevens wordt gewezen op zijn vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen

Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met

personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 96-100; EUAA Country guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Waar verzoeker zijn integratie in België benadrukt en middels zijn aanvullende nota's schoolrapporten en lovende getuigenverklaringen aangaande zijn positief (school)traject evenals foto's van (school)activiteiten toevoegt, besluit de Raad dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet afdoende aantoont dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviseerd/vervolgd. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij, tot de vierde graad lager onderwijs of vier jaar naar school ging en zich met landbouwwerk bezighield (Verklaring DVZ van 24 juli 2023, p. 6; persoonlijk onderhoud van 18 oktober 2023, p. 8), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder en twee broers bij zijn

maternale oom in Afghanistan wonen en twee maternale tantes nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 10- 12). Daarenboven verklaarde hij nog contact te hebben met zijn familie en hij ze ten tijde van het persoonlijk onderhoud één of twee weken geleden gehoord te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 11). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Dari en verklaarde praktiserend soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 6).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.3. Inzake verzoekers aanvankelijk aangehaalde Tadzjiekse origine bemerkt de Raad volledigheidshalve dat het louter gegeven een Tadzjiek te zijn niet voldoende is opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen van Tadzjiekse origine (zie EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 85-86). In de beschikbare informatie kan worden gelezen dat bij de individuele beoordeling van een vrees voor vervolging in hoofde van een persoon met Tadzjiekse etniciteit er rekening gehouden moet worden met het gegeven dat deze persoon gepercipieerd zal worden als iemand die banden heeft met de *National Resistance Front* (hierna: NRF), waarbij in het bijzonder de Tadzjiken afkomstig uit de districten Panjshir en Andarab in de provincie Baghlan een gevaar lopen. De Raad stelt in casu vast dat verzoeker eerder geenszins gewag heeft gemaakt van een vervolgingsvrees wegens zijn Tadzjiekse origine noch van enige banden met de NRF en tevens afkomstig is uit de district Pul i Khumri.

In het licht van deze omstandigheden, met daarbij zijn wisselende verklaringen omtrent zijn etnie in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker zal worden geviseerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens het loutere gegeven van Tadzjiekse origine te zijn.

2.3.5.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, §

1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, twee broers bij zijn maternale oom in Afghanistan wonen en twee maternale tantes nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 24 juli 2023, p. 9; persoonlijk onderhoud van 18 oktober 2023, p. 10- 12). Daarenboven verklaarde hij nog contact te hebben met zijn familie en hij ze ten tijde van het persoonlijk onderhoud één of twee weken geleden gehoord te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 11).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de

noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als “meest actieve groep” tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als “veel minder actief dan in 2022” (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en

Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 8 november 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, dat doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU